

Sygn. akt II AKa 436/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Grzegorz Salamon

Sędziowie: SA – Marek Czecharowski

SO /del./ – Dorota Tyrała (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. – Anna Grajber

przy udziale prokuratora Hanny Gorajskiej - Majewskiej

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2014 r.

sprawy:

- 1) M. C. (1) oskarżonego o czyn z art. 18§1 k.k. w zw. z art. 148 §1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.*
- 2) A. W. oskarżonej o czyn z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k., art. 13§1 k.k. w zw. z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k.*
- 3) T. Z. oskarżonego o czyn z art. 258§2 k.k. , art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 4 §1 k.k. (2 razy), art. 18§3 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k.*

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych M. C. (1), A. W. oraz T. Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 26 maja 2014 roku, sygn. akt XII K 304/12

I. Zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. C. (1) w ten sposób, że:

- 1) z opisu czynu przypisanego w punkcie 1 wyroku eliminuje zapis, że oskarżony czynu dopuścił się kierując zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze zbrojnym, a nadto eliminuje z podstawy prawnej skazania za ten czyn art. 65 §1 k.k.,*
- 2) w pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do tego oskarżonego utrzymuje w mocy;*
- 3) zasądza od oskarżonego M. C. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600 zł tytułem opłaty za II instancję oraz obciąża go wydatkami za postępowanie odwoławcze w części na niego przypadającej;*
- 4) w pozostałej zaskarżonej wobec tego oskarżonego części wydatki za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.*

II. Zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego T. Z. w ten sposób, że:

- 1) uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności oraz karze łącznej grzywny (punkt 8 wyroku);**
- 2) orzeczoną w punkcie 5 wyroku karę pozbawienia wolności podwyższa do lat 4 (czterech), a nadto za czyn ten na podstawie art. 45§1 k.k. orzeka w stosunku do oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 304.000 (trzystu czterech tysięcy) złotych;**
- 3) orzeczoną w punkcie 6 wyroku karę pozbawienia wolności podwyższa do lat 4 (czterech), a nadto za czyn ten na podstawie art. 45§1 k.k. orzeka w stosunku do oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 220.000 (dwustu dwudziestu tysięcy) złotych;**
- 4) w pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do T. Z. utrzymuje w mocy;**
- 5) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. orzeka wobec oskarżonego T. Z. karę łączną w wymiarze 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 400 (czterystu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;**
- 6) na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 23 lutego 2012 roku do dnia 23 grudnia 2014 roku, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;**
- 7) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600 zł tytułem opłaty za obie instancje oraz obciąża go wydatkami za postępowanie odwoławcze w części na niego przypadającej;**
- 8) w pozostałej zaskarżonej wobec tego oskarżonego części wydatki za postępowanie odwoławcze odwoławczego ponosi Skarb Państwa.**

III. Uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej A. W. w zakresie czynów zarzuconych w punktach II i III aktu oskarżenia (punkt 2 i 3 wyroku) i sprawę w tej części przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie celem ponownego rozpoznania.

IV. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. C. (1) oraz adw. K. W. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych – w tym 23% VAT od tej kwoty - tytułem wynagrodzenia za obronę odpowiednio oskarżonych T. Z. oraz A. W. pełnioną z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

M. C. (1) ps. (...) został oskarżony o to, że:

I. w bliżej nieokreślonych dniach, nie wcześniej jednak niż w dniu 15 czerwca 2010 roku oraz nie później niż w dniu 28 października 2010 roku w W., przyjął od A. W. zlecenie dokonania zabójstwa jej męża Z. W., a następnie zlecił jego dokonanie ustalonej osobie oraz współdziałającym z nią nieustalonym osobom, przekazując im jednocześnie informacje niezbędne do popełnienia tego czynu zabronionego wraz z pieniędzmi w kwocie 10.000 zł tytułem zaliczki, które to osoby zlecenie przyjęły i podjęły się jego wykonania, przy czym czynu tego dopuścił się kierując zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze zbrojnym oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o przestępstwo z art. 18§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

A. W. z domu B. została oskarżona o to, że:

II. w bliżej nieokreślonych dniach, nie wcześniej jednak niż w dniu 15 czerwca 2010 roku oraz nie później niż do końca sierpnia 2010 roku w W., podżęgała M. C. (1) ps. (...) i J. S. do dokonania zabójstwa swojego męża Z. W. w ten sposób, że nawiązała kontakt z wymienionymi mężczyznami, którym przedstawiła powody, dla których Z. W. miałby zostać pozbawiony życia, a następnie celem dokonania zabójstwa wskazała sposób dostania się na posesję przy ul. (...) w W., gdzie zamieszkiwał pokrzywdzony, udzielała wymienionym rad co do miejsca, czasu i sposobu uprowadzenia Z. W. celem dokonania jego zabójstwa,

tj. o przestępstwo z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k.

III. w dniu 24 maja 2011 roku w J. koło W., usiłowała nakłonić nieznanego z imienia i nazwiska mężczyznę, występującego w niniejszej sprawie jako funkcjonariusz Policji działający pod przykryciem oznaczony jako (...), do dokonania zabójstwa swego męża Z. W., w ten sposób, że nawiązała kontakt z wymienionym mężczyzną, któremu przedstawiła powody dla których Z. W. miałby zostać pozbawiony życia, proponując za dokonanie powyższego kwotę 20.000 złotych, a następnie celem dokonania zabójstwa udzielała wymienionemu rad co do miejsca, czasu i sposobu dokonania zabójstwa wyżej wymienionego pokrzywdzonego, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła,

tj. o przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k.

T. Z. ps. (...) został oskarżony o to, że:

IV. w okresie co najmniej od 5 kwietnia 2007 roku do co najmniej 12 października 2009 roku, w W. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z J. S., R. Z. ps. (...), M. R. (1) ps. (...), M. C. (2) ps. (...), M. R. (2) ps. (...), J. B. ps. (...), M. R. (3) ps. (...), S. K. ps. (...) i innymi osobami, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez M. C. (1) ps. (...), mającej na celu popełnianie przestępstw takich jak obrót środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, czerpanie korzyści z uprawiania prostytucji,

tj. o przestępstwo z art. 258§2 k.k.

V. w okresie co najmniej od 5 kwietnia 2007 roku do 3 grudnia 2008 roku w W. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci heroiny w ilości łącznej co najmniej 3,8 kilograma, w ten sposób że zbył M. C. (2) ps N. partie wyżej wymienionego środka odurzającego o wadze nie mniejszej niż 100 gram jednorazowo z częstotliwością dwa razy w miesiącu za kwotę 80-85 złotych za gram, celem ich dalszej dystrybucji, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i z popełnienia niniejszego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 56 ustęp 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 65§1 k.k.

VI. W dniu 11 marca 2008 roku w W. i w miejscowości R., gm. R., w woj. (...), działając na polecenie M. C. (1) ps. (...), wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami oraz w zamiarze, aby J. B. i M. R. (3) dokonali zabójstwa W. K. ps. (...), ułatwił im dokonanie tej zbrodni w ten sposób, że podstępnie zwabił W. K. ps. (...), a następnie zawiózł go samochodem do miejscowości R., gm. R., gdzie przekazał pokrzywdzonego J. B., który działając wspólnie i w porozumieniu z M. R. (3) dokonali jego zabójstwa, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o przestępstwo z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

VII. W okresie od stycznia 2007 roku do połowy 2008 roku w W., w woj. (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom art. 33-35 i art. 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wprowadził do obrotu znaczną ilość środka odurzającego grupy I-N w postaci kokainy, którą to kokainę sprzedał J. T.

co najmniej pięciokrotnie w porcjach po 500 gram jednorazowo, łącznie nie mniej niż 2,5 kg kokainy, celem dalszego wprowadzenia do obrotu,

tj. o przestępstwo z art. 56 ustęp 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 26 maja 2014 roku w sprawie sygn. akt. XII K 304/12

1. Oskarżonego M. C. (1) w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. I aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w bliżej nieokreślonych dniach, nie wcześniej jednak niż w sierpniu 2010 roku oraz nie później niż w dniu 28 października 2010 roku w W., przyjął od A. W. zlecenie dokonania zabójstwa jej męża Z. W., a następnie zlecił jego dokonanie ustalonej osobie oraz współdziałającym z nią nieustalonym osobom, przekazując im jednocześnie informacje niezbędne do popełnienia tego czynu zabronionego wraz z pieniędzmi w kwocie 10.000 zł tytułem zaliczki, które to osoby zlecenie to przyjęły i podjęły się jego wykonania, przy czym czynu tego dopuścił się kierując zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze zbrojnym oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. przestępstwa z art. 18§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i za to na podstawie powołanych przepisów skazał go, a na podstawie art. 19§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

2. Oskarżoną A. W. w ramach czynu zarzuconego jej w pkt. II aktu oskarżenia uznał za winną tego, że w bliżej nieokreślonych dniach, nie wcześniej jednak niż w sierpniu 2010 roku oraz nie później niż do końca sierpnia 2010 roku w W., podzegała M. C. (1) ps. (...) do dokonania zabójstwa swojego męża Z. W. w ten sposób, że nawiązała kontakt z wymienionym mężczyzną, któremu przedstawiła powody, dla których Z. W. miałby zostać pozbawiony życia, a następnie celem dokonania zabójstwa wskazała sposób dostania się na posesję przy ul. (...) w W., gdzie zamieszkiwał pokrzywdzony, zaakceptowała plan przedstawiony jej przez M. C. (1) co do miejsca, czasu i sposobu uprowadzenia Z. W. celem dokonania jego zabójstwa, tj. przestępstwa z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. i za to na podstawie powołanych przepisów skazał ją, a na podstawie art. 19§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. i przy zastosowaniu art. 60§2 k.k. i art. 60§6 pkt. 2 k.k. wymierzył oskarżonej karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

3. Oskarżoną A. W. uznał za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w punkcie III aktu oskarżenia stanowiącego przestępstwo z art. 18§2 k.k. w zw. 148§1 k.k., a na podstawie art. 19§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. przy zastosowaniu art. 22§2 k.k. odstąpił od wymierzenia kary;

4. Oskarżonego T. Z. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie IV aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 258§2 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

5. Oskarżonego T. Z. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie V aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 56 ust.1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) skazał go a na zasadzie art. 4§1 k.k. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych ustaw (Dz. U. 2011.117.678) wymierzył T. Z. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki w kwocie 30 (trzydziestu) złotych;

6. Oskarżonego T. Z. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VII aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 k.k. ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) skazał go, a na zasadzie art. 4§1 k.k. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych ustaw (Dz. U. 2011.117.678) wymierzył T. Z. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki w kwocie 30 (trzydziestu) złotych;

7. Oskarżonego T. Z. uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego w punkcie VI aktu oskarżenia, kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa;

8. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. wymierzył oskarżonemu T. Z. karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 400 (czterystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki w kwocie 30 (trzydziestu) złotych;

9. Na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonej A. W. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 lutego 2012 roku do dnia 26 maja 2014 roku;

10. Na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu T. Z. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 23 lutego 2012 roku do dnia 26 maja 2014 roku;

11. Na podstawie art. 230§2 k.p.k. nakazał zwrócić dowody rzeczowe opisane w pkt 2-4 wykazu dowodów rzeczowych Drz (...)- (...) k. 1563-1564 akt sprawy oskarżonej A. W., jako osobie uprawnionej

12. Na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwolnił oskarżonych M. C. (1), A. W. oraz T. Z. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych;

13. Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. C. (2) obrońcy oskarżonego T. Z. kwotę 2040 złotych plus VAT, natomiast na rzecz adw. K. W. obrońcy oskarżonej A. W. kwotę 1080 zł plus VAT tytułem zwrotu nieopłaconych kosztów obrony sprawowanej z urzędu.

Apelacje od tego wyroku wywiedli: obrońcy oskarżonych M. C. (1), A. W. i T. Z. oraz prokurator.

Obrońca oskarżonego M. C. (1) zaskarżając wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego oraz w całości na jego korzyść na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) Obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia polegającą na:

a) naruszeniu art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. poprzez zaniechanie przez Sąd podjęcia inicjatywy dowodowej, a w szczególności poprzez:

- nieprzesłuchanie w charakterze świadka P. K. (1) jako potencjalnego wykonawcy zabójstwa Z. W.

- nieprzesłuchanie P. M. ps. (...), który udzielał pożyczki A. W. i przekazał część pieniędzy M. C. (1)

- niezyskanie nagrania rozmowy M. Z. – konkubiny J. S. – z W. P., z którego nagrania miałyby wynikać pretensje J. S. do M. C. (1) oraz chęć zemsty, co stanowiłoby motyw działania J. S., który winien zostać poddany ocenie zgodnie z art. 7 k.p.k.

- oddalenie wniosku o przesłuchanie J. P. ps. (...) na okoliczność sprzedaży broni M. C. (1), o czym zeznał J. S., co w konsekwencji mogło doprowadzić do ustalenia i oceny wiarygodności świadka J. S.;

b) naruszeniu art. 5§2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie istniejących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, które wynikały przede wszystkim z ewoluujących w trakcie procesu zeznań świadka J. S.

c) naruszeniu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. poprzez:

- uwzględnieniu w uzasadnieniu wyroku jedynie tych okoliczności, które przemawiają na niekorzyść oskarżonego;

- nie oparciu się przez Sąd na zasadach prawidłowego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego, zwłaszcza poprzez przyjęcie przez Sąd niedowiedzionych i niewynikających z wiedzy i doświadczenia życiowego i niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń, w szczególności polegających na przekroczeniu przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów

i dokonaniu dowolnej oceny poprzez uznanie za wiarygodne zeznań J. S. i wyjaśnień A. W. podczas, gdy prawidłowa ocena tych dowodów powinna prowadzić do uznania, że relacje tych osób nie są konsekwentne, wiarygodne i logiczne, jak również spójne z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie;

- nie przyjęciu za podstawę wyroku całokształtu okoliczności ujawnionych w trakcie rozprawy głównej oraz nie odniesienie się w uzasadnieniu wyroku do całości materiału dowodowego;

- uznanie za wiarygodne zeznań J. S. podczas, gdy Sąd przeanalizował jedynie fragmenty jego depozycji, które wskazywać by mogły na popełnienie czynu zabronionego, a pominął jednocześnie te fragmenty, które prowadzą do wniosku, że M. C. (1) nie popełnił zarzucanego mu czynu;

- uznanie za wiarygodne wyjaśnień A. W. podczas, gdy ewoluowały one w trakcie procesu i ta oskarżona podawała różne wersje przebiegu zdarzenia;

- przyjęcie jedynie jednego fragmentu zeznań M. R. (2) pasującego do koncepcji winy M. C. (1), a nieodniesienie się dlaczego pozostałe zeznania tego świadka wskazujące na brak zamiaru popełnienia przez M. C. (1) zarzucanego mu czynu nie zostały omówione i poddane analizie;

- błędną analizę zeznań M. B. i wyciągnięcie nielogicznych wniosków

- pominięciu zeznań J. B.

d) naruszenie art. 413§1 pkt 4 k.p.k. poprzez zaniechanie wskazania w opisie czynu wszystkich znamion czynu zabronionego, a więc nierozstrzygnięcie czy przy przyjęciu określonej kwalifikacji prawnej oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim czy ewentualnym i nieuzasadnione przyjęcie kwalifikacji z art. 18§1 k.k.

a w konsekwencji powyższego

2) wyrokowi temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia a polegający na:

a) przyjęciu, że M. C. (1) obejmował swym zamiarem zabójstwo Z. W., podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że działaniem swoim M. C. (1) co najwyżej zmierzał do wykorzystania propozycji A. W. w zmuszeniu jej i jej męża do określonego działania polegającego na sprzedaży ich domu i zwrotu pożyczki należnej M. C. (1),

b) przyjęciu, że M. C. (1) zlecił dokonanie zabójstwa Z. W. P. K. (1), podczas gdy materiał dowodowy nie pozwala na bezsporne przypisanie takiego działania.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca M. C. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonej A. W. w wywiedzionej apelacji zaskarżył wyrok w stosunku do tej oskarżonej na jej korzyść w części dotyczącej punktu 2 wyroku. Na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez ocenienie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w postaci wyjaśnień oskarżonej A. W. w sposób jednostronny, dowolny oraz sprzeczny ze wskazaniami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, a w konsekwencji poczynienie błędnych ustaleń faktycznych jakoby zachowanie oskarżonej wywołało u M. C. (1) zamiar dokonania przestępstwa zabójstwa Z. W., podczas gdy w rzeczywistości to oskarżony C. jako pierwszy zasugerował możliwość zabójstwa Z. W., co miało wpływ na treść zapadłego wyroku poprzez uznanie oskarżonej za winną podżegania do zbrodni zabójstwa, pomimo braku ku temu obiektywnych i miarodajnych dowodów. W konkluzji obrońca oskarżonej A. W. wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego T. Z. w wywiedzionej apelacji zaskarżył wyrok w części, tj. co do punktów 4, 5, 6 oraz pkt 8 uznającego oskarżonego T. Z. winnym popełnienia czynów z punktów IV, V i VII aktu oskarżenia i skazującego tego

oskarżonego za te czyny w punkcie 8 zaskarżonego wyroku na karę łączną pięciu lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 400 stawek dziennych w kwocie po 30 złotych – na korzyść oskarżonego T. Z.. Obrońca oskarżonego na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił obrazę przepisów art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k. polegająca na uznaniu za w pełni wiarygodnych zeznań świadków M. C. (2), J. T., P. K. (2), R. Z. oraz M. R. (1) w zakresie udziału oskarżonego T. Z. w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw oraz udziału tego oskarżonego w obrocie znacznej ilości środków odurzających, natomiast niesłusznej odmowie przez Sąd I instancji dania wiary oskarżonemu T. Z., nie przyznającemu się do popełnienia w/w czynów, co w świetle zasady przewidzianej w art. 5 k.p.k. oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego przez Sąd I instancji, że oskarżony T. Z. dopuścił się czynów zarzucanych w pkt. IV, V i VII aktu oskarżenia, a które to obowiązujące w procesie karnym zasady winny prowadzić do ustalenia faktycznego, że brak jest wystarczających dowodów na popełnienie przez oskarżonego wskazanych czynów, a w konsekwencji ustalenia faktycznego prowadzącego do uniewinnienia go od zarzutów w pkt IV, V i VII aktu oskarżenia.

W konsekwencji podniesionych zarzutów obrońca oskarżonego T. Z. wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części przedmiotowego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego T. Z. od zarzucanych mu czynów w punktach IV, V i VII aktu oskarżenia, względnie uchylenie wyroku w tej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W wywiedzionej apelacji prokurator zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych M. C. (1) – w zakresie orzeczenia o karze, A. W. – w zakresie orzeczenia o karze, T. Z. – w zakresie orzeczenia o winie i karze.

Prokurator zaskarżonemu wyrokowi zarzucił w oparciu o treść art.427§2 k.p.k. i art. 438 pkt 1, 3 i 4 k.p.k.:

1. rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego M. C. (1) ps. (...) za zarzucany mu czyn z pkt I aktu oskarżenia, kwalifikowany z art. 18§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w wymiarze 8 lat, a wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia wszystkich okoliczności obciążających oskarżonego, takich jak wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, a w tym rodzaj i rozmiar ewentualnych ujemnych następstw przestępstwa, rodzaju naruszonego dobra, sposobu działania sprawcy, stopnia zdemoralizowania, jego zamiaru, przyświecającej mu motywacji, celów jakim służyło dokonane przez niego przestępstwa, sposobu jego życia przed popełnieniem zarzucanej mu zbrodni, postawy oskarżonego w trakcie prowadzonego przeciwko niemu postępowania karnego, a także faktu, iż czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa (art. 64§1 k.k.) oraz w ramach swojej działalności w strukturach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, którą to grupą kierował (art. 65§1 k.k.), co dodatkowo obliguje do zaostrzenia odpowiedzialności karnej, co skutkowało w efekcie wymierzeniem oskarżonemu kary pozbawienia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia i sprawiło, że kara ta nie spełnia wobec M. C. (1) ps. (...) swojego celu zapobiegawczo – wychowawczego (prewencja indywidualna), a także potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (prewencja generalna);

2. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 18§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. poprzez wymierzenie oskarżonemu M. C. (1) za czyn z pkt I aktu oskarżenia, kwalifikowanego z art. 18§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. kary 8 lat pozbawienia wolności, tj. kary w wysokości odpowiadającej dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianej za to przestępstwo, w sytuacji gdy zgodnie z ustaleniami Sądu, oskarżony dopuścił się tego czynu działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu popełnianie przestępstw i z tego powodu zgodnie z treścią art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. Sąd obligatoryjnie winien wymierzyć karę pozbawienia wolności w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianej za to przestępstwo;

3. rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonej A. W. za zarzucany jej czyn z pkt. II aktu oskarżenia, kwalifikowany z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności, a wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia wszystkich okoliczności obciążających oskarżoną, takich jak wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu, a w tym rodzaj i rozmiar ewentualnych ujemnych następstw przestępstwa, rodzaju naruszonego dobra, sposobu działania sprawcy, stopnia zdemoralizowania, jej

zamiaru, przyświecającej jej motywacji, celów jakim służyło dokonanie przez nią przestępstwa, a także niezasadnego przyjęcia wobec tej oskarżonej, że zachodzą wobec niej przesłanki nadzwyczajnego złagodzenia kary, co skutkowało w efekcie wymierzeniem jej kary za to przestępstwo w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności, tj. poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianej za to przestępstwo na podstawie art. 60§2 k.k. i art. 60§6 pkt 2 k.k. i sprawiło, że kara ta nie spełnia wobec A. W. swojego celu zapobiegawczo – wychowawczego (prewencja indywidualna), a także potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (prewencja generalna);

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, poprzez błędne i niezasadne przyjęcie, iż w stosunku do A. W. w zakresie zarzucanego jej czynu wymienionego w pkt II aktu oskarżenia zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, określony w art. 60§2 k.k., kiedy wymierzenie nawet najniższych kar przewidzianych za to przestępstwo byłoby niewspółmiernie surowe, co w efekcie skutkowało wymierzeniem tej oskarżonej kary jednostkowej za zarzucanej jej przestępstwo w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności, tj. poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, przy zastosowaniu art. 60§6 pkt 2 k.k., podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy ujawniony w toku rozprawy oraz ustalone na jego podstawie okoliczności, a także prawidłowa ocena tego materiału dowodowego, dokonana zgodnie z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku przeciwnego, tj. tego iż nie daje podstaw do przyjęcia, iż czyn zarzucony oskarżonej A. W. został popełniony w okolicznościach uzasadniających zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary oraz że w stosunku do tej oskarżonej zachodzi szczególnie przypadek, kiedy wymierzenie nawet minimalnej kary przewidzianej za zarzucane jej przestępstwo byłoby niewspółmiernie surowe;

5. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec A. W. za zarzucany jej czyn z pkt III aktu oskarżenia kwalifikowany z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. poprzez uznanie jej winy w zakresie popełnienia tego przestępstwa z jednoczesnym odstąpieniem od wymierzenia oskarżonej kary za ten czyn, a wynikająca z niedostatecznego uwzględnienia wszystkich okoliczności obciążających oskarżoną, takich jak wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu, a w tym rodzaj i rozmiar ewentualnych ujemnych następstw przestępstwa, rodzaju naruszonego dobra, sposobu działania sprawcy, stopnia zdemoralizowania, jej zamiaru, przyświecającej jej motywacji, celów jakim służyło dokonanie przez nią przestępstwa, co skutkowało w efekcie odstąpieniem przez Sąd I instancji od wymierzenia jej kary za to przestępstwo na podstawie art. 22§2 k.k. i sprawiło że faktyczna bezkarność oskarżonej A. W. nie spełnia wobec niej swego celu zapobiegawczo – wychowawczego (prewencja indywidualna), a także potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (prewencja generalna);

6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, poprzez błędne i niezasadne przyjęcie, iż w stosunku do oskarżonej A. W. w zakresie zarzucanego jej czynu wymienionego w pkt III aktu oskarżenia zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek nakazujący całkowite odstąpienie od wymierzenia jej kary, określony w art. 22§2 k.k., gdyż czynu zabronionego nie usiłowano dokonać, co w efekcie skutkowało całkowitym odstąpieniem od wymierzenia oskarżonej kary za to przestępstwo, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy ujawniony w toku rozprawy oraz ustalone na jego podstawie okoliczności, a także prawidłowa ocena tego materiału dowodowego, dokonana zgodnie z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku, iż wyżej wymieniony czyn zarzucony oskarżonej A. W. zasługuje co najwyżej na nadzwyczajne złagodzenie (a nie odstąpienie od wymierzenia kary);

7. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 18§2 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. poprzez niezasadne przyjęcie przez Sąd I instancji w pkt 3 zaskarżonego wyroku, że czyn zarzucany oskarżonej A. W. w pkt III aktu oskarżenia wypełnił jedynie znamiona przestępstwa podżegania do dokonania zabójstwa winien być kwalifikowany z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k., co było efektem niezasadnego i nieuprawnionego poprawienia kwalifikacji prawnej tego zachowania określonej w pkt III aktu oskarżenia, gdyż prawidłowa ocena prawna przestępczego zachowania oskarżonej A. W. opisanego w tym zarzucie wskazuje, że jej zachowanie winno być kwalifikowane jako usiłowanie podżegania do dokonania zabójstwa jej męża, a nie jedynie jako samo podżeganie do dokonania tego przestępstwa i w efekcie winno być zakwalifikowane z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 148 §1 k.k.;

8. rażąco niewspółmierność kar jednostkowych pozbawienia wolności oraz wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego T. Z. ps. (...) za zarzucane mu czyny z pkt V i VII aktu oskarżenia, kwalifikowane odpowiednio z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 1 k.k. w wymiarze 2 lat (czyn z pkt V aktu oskarżenia) i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w wymiarze 2 lat (czyn z pkt VII aktu oskarżenia), a wynikająca z niedostatecznego uwzględnienia wszystkich okoliczności obciążających oskarżonego, takich jak wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, w tym rodzaj i rozmiar ewentualnych ujemnych następstw przestępstwa, rodzaju naruszonego dobra, znacznych ilości środków odurzających będących przedmiotem czynności wykonawczych, sposobu działania sprawcy, stopnia zdemoralizowania, jego zamiaru, przyświecającej mu motywacji, celów jakim służyło dokonane przez niego przestępstwa, sposobu jego życia przed popełnieniem zarzucanych mu występków, jego uprzedniej karalności, postawy oskarżonego w trakcie prowadzonego przeciwko niemu postępowania karnego, a także faktu, iż czynu z pkt V aktu oskarżenia dopuścił się w ramach swojej działalności w strukturach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym (art. 65§1 k.k.), co dodatkowo obliguje do zaostrzenia odpowiedzialności karnej, co skutkowało w efekcie wymierzeniem oskarżonemu T. Z. kar jednostkowych pozbawienia wolności oscylujących w dolnej granicy ustawowego zagrożenia i sprawiło, że kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone za te przestępstwa oraz wymierzona kara łączna – obejmująca również karę pozbawienia wolności wymierzoną za czyn z pkt IV aktu oskarżenia – w wymiarze łącznym 5 lat pozbawienia wolności, nie spełnia wobec oskarżonego T. Z. ps. (...) swojego celu zapobiegawczo – wychowawczego (prewencja indywidualna), a także potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (prewencja generalna);

9. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 45§1 k.k., poprzez nie orzeczenie przez Sąd I instancji w zaskarżonym wyroku w stosunku do oskarżonego T. Z. ps. (...), w ramach czynów określonych w pkt V i VII aktu oskarżenia, obligatoryjnego przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia tych przestępstw przez oskarżonego, podczas gdy z ustaleń faktycznych Sądu poczynionych na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zawartych w pisemnym uzasadnieniu wyroku (str. 28 i 30), które to ustalenia Sąd I instancji uznał za w pełni wiarygodne i zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, jak i z samej treści zarzutu z pkt V aktu oskarżenia wynika, że wskutek prowadzonej przez oskarżonego T. Z. działalności przestępczej w zakresie handlu narkotykami uzyskiwał on znaczne korzyści majątkowe z tego nielegalnego procederu, zbywając M. C. (2) heroinę w cenie 80-95 złotych za gram oraz zbywając J. T. kokainę w cenie 88-92 złotych za gram, co w efekcie prowadzi do wniosku, iż korzyść majątkowa osiągnięta przez tego oskarżonego w wyniku popełnienia zarzucanych mu w pkt V i VII aktu oskarżenia przestępstw wynosiła – przy przyjęciu ceny za 1 gram tych narkotyków najkorzystniejszej dla tego oskarżonego – odpowiednio 304.000 złotych (czyn z pkt V – zbycie 3,8 kg heroiny M. C. (2) za minimalną cenę 80 złotych za gram) i 220.000 (czyn z pkt VII – zbycie 2,5 kg kokainy J. T. za minimalną cenę 88 złotych za gram), i poczynienie takich ustaleń przez Sąd I instancji w zaskarżonym wyroku bezwzględnie obligowało – w przypadku uznania winy oskarżonego T. Z. w zakresie popełnienia przez niego wyżej wymienionych przestępstw – do orzeczenia na podstawie art. 45§1 k.k. wobec tego oskarżonego zwrotu na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez niego w wyniku popełnienia zarzucanych mu przestępstw;

10. błąd w ustaleniach faktycznych stojących u podstaw wydania orzeczenia w zakresie uniewinnienia oskarżonego T. Z. ps. (...) od czynu z pkt VI aktu oskarżenia, tj. od przestępstwa określonego w dyspozycji art. 18§3 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez niezasadne i dowolne przyjęcie, iż zgromadzony w tej części materiał dowodowy ujawniony w toku rozprawy w postaci zeznań świadków M. T., J. K., M. R. (1), J. S. i ustalone na jego podstawie okoliczności nie dają podstaw do przypisania winy oskarżonemu T. Z., podczas gdy prawidłowa ocena tego materiału dowodowego, dokonana w sposób swobodny, zgodnie z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a także we wzajemnym ze sobą powiązaniu, prowadzi do wniosku przeciwnego.

Podnosząc powyższe zarzuty w konkluzji prokurator na podstawie art. 427§1 i 2 k.p.k. i art. 437§1 i 2 k.p.k. wniósł:

I. w stosunku do oskarżonego M. C. (1):

- o zmianę zaskarżonego wyroku (pkt I sentencji wyroku) i wymierzenie oskarżonemu M. C. (1) za zarzucany mu czyn z pkt I aktu oskarżenia, przy przyjęciu opisu tego czynu ustalonego przez Sąd I instancji w pkt 1 sentencji wyroku, kary pozbawienia wolności powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, tj. w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności;

II. w stosunku do oskarżonej A. W.:

- uchylenie wyroku w stosunku do oskarżonej A. W. w zakresie czynu z pkt II aktu oskarżenia (pkt 2 sentencji wyroku) i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

- uchylenie wyroku w stosunku do oskarżonej A. W. w zakresie czynu z pkt III aktu oskarżenia (pkt 3 sentencji wyroku) i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

III. w stosunku do oskarżonego T. Z.:

- o zmianę zaskarżonego wyroku (pkt 5 sentencji wyroku) i wymierzenie oskarżonemu T. Z. za zarzucany mu czyn z pkt V aktu oskarżenia, kary 4 lat pozbawienia wolności (obok orzeczonej kary grzywny, którą należy uznać za prawidłową) oraz nałożenie na tego oskarżonego – na podstawie art. 45§1 k.k. – obowiązku zwrotu na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 304.000 złotych;

- o zmianę zaskarżonego wyroku (pkt 6 sentencji wyroku) i wymierzenie oskarżonemu T. Z. za zarzucany mu czyn z pkt VII aktu oskarżenia, kary 5 lat pozbawienia wolności (obok orzeczonej kary grzywny, którą należy uznać za prawidłową) oraz nałożenie na tego oskarżonego – na podstawie art. 45§1 k.k. – obowiązku zwrotu na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 220.000 złotych;

- rozwiązanie kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w zaskarżonym wyroku wobec oskarżonego T. Z. za czyny z pkt IV, V i VII aktu oskarżenia (pkt 8 sentencji wyroku) i orzeczenie wobec tego oskarżonego nowej kary łącznej pozbawienia wolności za czyny z pkt IV, V i VII aktu oskarżenia w wymiarze 10 lat pozbawienia wolności;

- uchylenie wyroku w stosunku do oskarżonego T. Z. w zakresie czynu z pkt VI aktu oskarżenia (pkt 7 sentencji wyroku) i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

- o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku w pozostałej części.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

W pierwszej kolejności odnosząc się do apelacji wywiedzionych w sprawie co do tej części wyroku, który zapadł w stosunku do oskarżonego M. C. (1):

Apelacja wywiedziona przez obrońcę tego oskarżonego jest niezasadna i to w stopniu graniczącym z oczywistą bezzasadnością i dlatego nie zasługują na uwzględnienie sformułowane w niej wnioski. Jak wynika z treści uzasadnienia apelacji całość argumentacji w niej zawartej w istocie sprowadza się do polemiki z treścią ustaleń Sądu.

Sąd Apelacyjny nie podziela zarzutów sformułowanych przez skarżącego obrońcę, które zdają się zmierzać do wykazania, że uchybienia Sądu Okręgowego w zakresie sporządzonego w sprawie pisemnego uzasadnienia wyroku powodują, że orzeczenie jego nie poddaje się kontroli.

Dla przypomnienia jednie podnieść należy wielokrotnie prezentowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że uzasadnienie wyroku winno zawierać dokładne określenie ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia, a więc wyraźnie wskazywać, na jakich dowodach opiera Sąd Orzekający ustalenie każdego istotnego dla rozstrzygnięcia faktu, a także należycie rozważać i oceniać wszystkie dowody przemawiające za przyjętymi przez Sąd ustaleniami faktycznymi lub przeciw nim, wyjaśnić wszelkie istotne wątpliwości w sprawie i sprzeczności w materiale dowodowym oraz ustosunkować się do nich. W razie istnienia sprzeczności między dowodami Sąd powinien wyjaśnić w uzasadnieniu, na których z nich się oparł oraz dlaczego odrzucił inne. Brak wyjaśnienia sprzeczności, czy też pominięcie lub lakoniczne

ustosunkowanie się do pewnych dowodów wywołuje ten skutek, że utrudnia czy też nawet uniemożliwia odparcie zarzutu przekroczenia przez Sąd granic sędziowskiej swobody ocen (art. 7 k.p.k.).

Tymczasem treść pisemnego uzasadnienia wyroku w przedmiotowej sprawie, wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy, nie zawiera tego rodzaju mankamentów, które czyniłyby niemożliwym prześledzenie i poddanie kontroli rozumowania Sądu I instancji, czy też uniemożliwiałyby merytoryczne ustosunkowanie się do zarzutów apelacyjnych. Z tego względu nie sposób podzielić postawionego w wymienionej apelacji zarzutu obrazy art. 424 k.p.k., w tym w szczególności w aspekcie jego wpływu na treść wyroku, co jest warunkiem niezbędnym wynikającym wprost z normy art. 438 pkt 2 k.p.k. Sporządzenie uzasadnienia wyroku jest bowiem czynnością wtórną wobec samego wyrokowania. Zatem sposób rozstrzygnięcia sprawy nie zależy od tego, czy treść pisemnego uzasadnienia wyroku odpowiada wymogom art. 424 k.p.k. Podkreślić bowiem należy, że zgodnie z przyjętym w orzecznictwie poglądem, niedostatki uzasadnienia wyroku nie dają podstaw do jego skutecznego podważenia, o ile został w sprawie zebrany i prawidłowo ujawniony materiał dowodowy dający podstawę do rozstrzygnięcia jakie w sprawie takiej zapadły.

Ustosunkowując się do zarzutu podniesionego przez obrońcę oskarżonego iż Sąd meriti oparł ustalenia faktyczne na wyjaśnieniach A. W. oraz zeznaniach J. S. i M. R. (2), a pominął stanowisko wynikające z wyjaśnień oskarżonego M. C. (1) dość wskazać, że skarżący obrońca nie wykazał, aby dokonana przez Sąd I instancji ocena tego materiału dowodowego była sprzeczna z zasadami logiki, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Wyeksponowane na poparcie stawianego zarzutu w tym zakresie przez apelującego obrońcę mało wyczerpujące wskazanie przyczyn, dla których Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego M. C. (1), czy też pominięcie szczegółowego odniesienia się do wskazanych w apelacji fragmentów zeznań złożonych na rozprawie przez J. S. i M. R. (2), czy wreszcie podkreślanie przez obrońcę wagi zeznań świadków J. B. i M. B. - ma w istocie jedynie pozorny charakter uchybienia. Obrońca oskarżonego podejmując próbę dyskredytacji zeznań świadka J. S., poprzez wskazywanie na jego „korzyści procesowe” związane z faktem, iż zdecydował się na współpracę z wymiarem sprawiedliwości, pomija iż przekazywana przez tego świadka wiedza o zdarzeniu pokrywa się z tymi relacjami, jakie w sprawie niezależnie złożyła współoskarżona A. W.. Jest zrozumiałe przy tym, że J. S. bezpośrednio współpracując z M. C. (1) i na jego polecenie podejmując działania wspierające A. W. w uzyskiwaniu pożyczek pieniężnych – chociażby z tej racji posiada inną wiedzę niż inne osoby z otoczenia M. C. (1), które w tym czasie funkcjonowały w strukturach tej grupy przestępczej. J. S. przy tym był osobiście obecny przy spotkaniach A. W. z M. C. (1) i stąd posiada bezpośrednią wiedzę nie tylko na temat okoliczności w jakich padła propozycja zabójstwa Z. W., ale także że M. C. (1) przyjął zlecenie zabójstwa tej osoby. Skoro zatem z innych dowodów osobowych wynika, że istotnie takie plany istniały – jedynym logicznym wnioskiem jest uznanie, że depozycje tegoż świadka są wiarygodne. Obrońca oskarżonego przykładając w zaprezentowanej przez siebie interpretacji dowodów szczególną wagę do zeznań świadków J. B. oraz M. B. bagatelizuje okoliczność, że choć wymienieni nie uczestniczyli w negocjacjach A. W. z M. C. (1) – i całość zdarzenia znają jedynie z późniejszych relacji – to również w ich relacjach pojawia się informacja o planach „pozbycia się męża” przez A. W.. O tym, że nie były to tylko plany „wywiezienia”, czy „usunięcia” Z. W. z życia A. W. w inny sposób niż pozbawienie go życia – świadczą także inne dowody zgromadzone w sprawie, które co prawda są związane bezpośrednio z zarzutem stawianym A. W. w punkcie III aktu oskarżenia, niemniej nie nasuwają wątpliwości jaki był prawdziwy zamiśl związany z „rozwiązaniem problemów” A. W.. Zwrócić również uwagę należy na niekonsekwencję w argumentacji obrońcy oskarżonego, który z jednej strony zarzucając, iż J. S. nie jest osobą o „nieskazitelny charakterze”, bowiem funkcjonował w grupie przestępczej - takich zastrzeżeń nie ma co do świadków J. B., czy M. B., a przecież są to również osoby ze ścisłego kręgu związanego z oskarżonym M. C. (1). Co istotne: eksponując fakt przyjętej procesowej postawy oskarżonego M. C. (1), który nie przyznał się do winy - obrońca pomija w szczególności to, że ze stanowiska prezentowanego przez samego oskarżonego M. C. (1) wynika, iż nie kwestionuje on okoliczności podawanych przez oskarżoną A. W. na temat jej sytuacji finansowej i rodzinnej. Co więcej – sam oskarżony wskazał, że celem jego spotkań i rozmów z A. W. było doprowadzenie jej „do takiej sytuacji, w której w żaden sposób nie będzie mogła zaprzeczyć, że próbowała doprowadzić do zabójstwa męża” (vide k. 3001).

Reasumując: pogląd skarżącego obrońcy bazujący na okoliczności, że skoro wśród dowodów obciążających tego oskarżonego są zeznania świadków liczących na zastosowanie wobec nich dobrodziejstwa wynikającego z art. 60§3 i 4

k.k. i z możliwości skorzystania w toczących się przeciwko nim postępowaniach karnych z nadzwyczajnego złagodzenia grożącej im kary, bowiem są tzw. „małymi świadkami koronnymi”, a Sąd dał im wiarę jest błędny. W zaistniałej sytuacji zatem, gdy Sąd Odwoławczy dokonując kontroli zaskarżonego orzeczenia nie stwierdził takich uchybień, które naruszają granice swobodnej oceny dowodów, a obrońca tego rodzaju naruszeń skutecznie nie wykazał, ograniczając się do zanegowania dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny materiału dowodowego i przedstawienia jego subiektywnej analizy, zgodnej z przyjętą przez oskarżonego linią obrony – to podniesiony zarzut błędu w ustaleniach faktycznych z art. 438 pkt 3 k.p.k. uznać należy za polemiczny (tak przykładowo: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 5/1975/58). W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do podzielenia zarzutów apelacji i nie dostrzegł by w sprawie pojawiły się nie dające usunąć wątpliwości, które nakazywałyby uniewinnić oskarżonego.

Przechodząc do kwestii związanych z zarzucenymi przez obrońcę oskarżonego w punkcie II skargi odwoławczej naruszeniami art. 7 k.p.k. i art. 5§2 k.p.k. już na wstępie stwierdzić należy, że mają one charakter czysto polemiczny. Równocześnie podkreślić należy, że podniesiony w apelacji zarzut łącznie obraży przepisów art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. jest o tyle chybiony, że regulacje zawarte w powołanych normach mają charakter rozłączny, co oznacza, że problem wiarygodności danego dowodu musi być rozstrzygnięty na płaszczyźnie art. 7 k.p.k., zaś stosowanie reguły wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. powinno odnosić się tylko do nie dających się usunąć wątpliwości w sferze faktów.

Zauważyć również należy, że jeżeli chodzi o przepis art. 5 § 2 k.p.k., to dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są miarodajne wątpliwości, zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd meriti rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien powziąć. Powyższe wątpliwości odnoszą się więc m.in. do sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego wynikają różne wersje, a żadnej z nich nie daje się wyeliminować drogą dostępnej weryfikacji. Nie należą natomiast do nich wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc który z wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który tego waloru nie ma (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2010 r., II KK 308/10, LEX nr 686681).

Powyższa uwaga wiąże się zatem z wielokrotnie wyrażanym przez sądy powszechne i Sąd Najwyższy poglądem, iż obraza art. 5 § 2 k.p.k. jest możliwa wyłącznie w sytuacji, gdy orzekający w sprawie sąd powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i - wobec niemożliwości ich usunięcia - rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli natomiast pewne ustalenia faktyczne zależne są od oceny dowodów, w szczególności od uznania za wiarygodne lub odmowy dania wiary zeznaniom świadków lub wyjaśnieniom oskarżonych, to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów podlegają rozstrzygnięciu jedynie na płaszczyźnie respektowania przez Sąd orzekający zasady swobodnej oceny dowodów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2010 r., sygn. akt III K 378/10).

W żadnej mierze nie można również uznać za trafny zarzutu skarżącego obrońcy, że Sąd meriti naruszył przepisy art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. poprzez brak inicjatywy dowodowej. Sąd jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodu w takiej tylko sytuacji i wyłącznie, gdy jest to niezbędne dla wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy. Zebrany w sprawie materiał dowodowy musi więc być niepełny, nasuwać wątpliwości co do stanu faktycznego, a dopuszczany z urzędu dowód musi być przydatny dla rozstrzygnięcia istniejących wątpliwości. W realiach niniejszej sprawy przeprowadzenie dowodów wskazanych przez obrońcę nie tylko nie było konieczne, ale wręcz było zbędne. Co istotne: obrońca oskarżonego podnosząc powyższy zarzut nie wykazał jakie okoliczności związane z istotą czynu przypisanego oskarżonemu M. C. (1) w zaskarżonym wyroku, który wszak polega na „przyjęciu zlecenia dokonania zabójstwa” określonej osoby miałyby być dowodzone. Tym samym potwierdzenie znajomości oskarżonego M. C. (1) z P. K. (1) (czy też jej zaprzeczenie), przesłuchanie osób udzielających pożyczki A. W., odtwarzanie nagrań osób trzecich, czy wreszcie osób z którymi ewentualnie ten oskarżony miał handlować bronią nie ma znaczenia pierwszoplanowego. Podkreślić również należy, że w toku całego przewodu sądowego oskarżony M. C. (1) korzystał z pomocy ustanowionego w sprawie obrońcy – i ten nie widział potrzeby dalszego poszukiwania

dowodów. W realiach niniejszej sprawy nie budzi zastrzeżeń prawidłowość wydanych na podstawie 170§1 pkt 2 k.p.k. przez Sąd meriti postanowień w przedmiocie oddalenia wniosków dowodowych obrony (vide k. 2654 i k. 2656).

Kończąc tą część rozważań stwierdzić należy, że mimo faktu, iż apelacja obrońcy oskarżonego M. C. (1) prawidłowo wskazuje, że czyn przypisany oskarżonemu nie zawiera wskazania w jakim zamiarze – bezpośrednim czy też ewentualnym – działał oskarżony to w realiach niniejszej sprawy wobec niezaskarżenia tego wyroku na niekorzyść w tym zakresie jakakolwiek ingerencja przez Sąd odwoławczy jest nieuprawniona. Równocześnie nie jest możliwe z tego powodu uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji – bowiem dookreślenie opisu czynu byłoby działaniem na niekorzyść oskarżonego.

Odnosząc się zaś do apelacji prokuratora wywiezionej w stosunku do wyroku zapadłego wobec oskarżonego M. C. (1) stwierdzić należy, że analiza treści pisemnych motywów wyroku Sądu I instancji wskazuje, że Sąd ten nie poczynił żadnych ustaleń i nie wskazał, iż czyn przypisany oskarżonemu M. C. (1) został popełniony w ramach grupy przestępczej. Wielokrotnie i jednolicie orzecznictwo sądowe podkreśla, że nie każde przestępstwo popełnione przez członków zorganizowanej grupy przestępczej powinno być automatycznie uznawane za współdziałanie w ramach tej grupy. Tym samym skoro z ustaleń Sądu wynika jedynie, że M. C. (1) przyjął zlecenie zabójstwa Z. W. i osobiście podjął szereg działań zmierzających bezpośrednio do skutecznego uprowadzenia i pozbawienia życia tego pokrzywdzonego - to nie jest to równoznaczne z ustaleniem, że czyn ten został popełniony w warunkach art. 65§1 k.k., tj. w ramach działalności grupy przestępczej i to nawet przy założeniu, że oskarżony w tym czasie kierował grupą przestępczą. Działaniami sprzecznymi z prawem, a podjętymi w zorganizowanej grupie przestępczej, są tylko takie działania, które służą interesom tej grupy, czy też pozostają w związku funkcjonalnym z nimi i mają prowadzić do realizacji zadań grupy, a także jej planowanej działalności. Nie są natomiast nimi zachowania indywidualne nie związane z grupą jako całością (tak przykładowo: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30.11.2007 roku w sprawie sygn. akt II AKa 103/07, KZS 2008/4/71)

Tym samym brak jednoznacznych ustaleń, że podjęte przez tego oskarżonego działania popełnione zostały w związku z realizacją zadań grupy przestępczej, a nie dlatego np. że oskarżonego M. C. (1) łączyły szczególne relacje oskarżoną A. W. - chociażby z racji jej powiązań rodzinnych z bliskim współpracownikiem oskarżonego, którym był J. B., brat wymienionej - wskazuje na brak podstaw do stosowania obostrzeń z tego przepisu. Skoro zaś prokurator nie sformułował zarzutu związanego z brakiem ustaleń Sądu I instancji co do popełnienia czynu w ramach art. 65§1 k.k. - kontrola odwoławcza dokonana w sprawie skutkować musiała eliminacją z opisu czynu przypisanego punkcie 1 wyroku zapisu, że oskarżony czynu dopuścił się kierując zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze zbrojnym, a nadto eliminacją z podstawy prawnej skazania art. 65 §1 k.k.. W tym stanie rzeczy brak było również podstaw do uwzględnienia wniosku prokuratora związanego z koniecznością zaostrenia kary orzeczonej wobec oskarżonego M. C. (1) za ten czyn.

Odnosząc się do apelacji wywiezionych w sprawie T. Z.:

W pierwszym rzędzie stwierdzić należy, że apelacja wywieziona przez obrońcę oskarżonego T. Z. nie jest zasadna, wnioski w niej zawarte nie zostały więc uwzględnione. Na wstępie jednak należy zwrócić skarżącemu obrońcy uwagę, że apelacja zawiera błędy konstrukcyjne. Co prawda sposób zakwalifikowania podniesionych przez skarżącego obrońcę uchybień pod podstawy odwoławcze z art. 438 k.p.k. jest prawidłowy, niemniej wielokrotnie orzecznictwo Sądu Najwyższego podkreśla, że zarzut naruszenia norm procesowych nie może opierać się o normy ogólne, a o naruszenia tego rodzaju, które wskazują na wadliwie przeprowadzone postępowanie poprzez nieprawidłowe przeprowadzenie bądź nieprzeprowadzenie określonych dowodów. Przestrzeganie zawartych w art. 4 k.p.k. zasad obiektywizmu, określonych w art. 7 k.p.k. dyrektyw oceny dowodów ma istotne znaczenie przede wszystkim dla dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie, skoro zasady właśnie ustalenia te generują (por.: postanowienie SN z dnia 6 lutego 2007 r., III KK 407/06, OSNwSK 2007/1/379). W ramach podstawy odwoławczej z art. 438 pkt 2 k.p.k., tj. obrazy prawa procesowego można zaś podnosić tylko takie uchybienia regułom procesu karnego, które określają konkretne nakazy lub zakazy procedowania, orzekania, konstruowania samego rozstrzygnięcia, czy też jego uzasadnienia. Samo zatem podniesienie zarzutu obrazy ogólnych dyrektyw procesu

karnego, stanowiących zasady tego postępowania – do takich zaś niewątpliwie należy zasada obiektywizmu, czy też zasada swobodnej oceny dowodów – bez jakiegokolwiek jego konkretyzacji, właściwie nigdy nie będzie skuteczne, albowiem w istocie rzeczy tak sformułowany zarzut oznacza odwołanie się do normy w znaczeniu idei prawa, a więc swoistej normy wyższego stopnia, współtworzącej strukturę modelową procesu karnego i spełniającej nade wszystko funkcję źródła dyrektyw (wskazań) interpretacyjnych (tak: SN w postanowieniu z dnia 28 czerwca 2007 r., III KK 489/06, OSNwSK 2007/1/1488; por. również: postanowienie SN z dnia 13 września 2012 r., III KZ 55/12, LEX nr 1220896; postanowienie SN z dnia 3 października 2011 r., V KK 112/11, LEX nr 1044069;).

Już na wstępie tej części rozważań stwierdzić należy, że zarzuty wskazane w apelacji obrońcy są zaprezentowane nad wyraz enigmatycznie. Obrońca podniósł w szczególności, że oskarżony T. Z. nie zgadza się z tą częścią wyroku, w której Sąd I instancji ustalił jego sprawstwo co do czynów zarzuconych oskarżonemu w pkt IV, V i VII aktu oskarżenia i przypisanych mu w wyroku i podkreślił, iż w sprawie brak jest wystarczających dowodów co do sprawstwa oskarżonego.

Tymczasem kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Apelacyjny w żadnej mierze nie potwierdziła zasadności stawianych zarzutów. Wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy prawa procesowego, a poczynione ustalenia faktyczne w odniesieniu do tego oskarżonego znajdują pełne oparcie w ujawnionych dowodach, które Sąd orzekający poddał właściwej analizie we wzajemnym ze sobą powiązaniu i należycie uzasadnił, którym z przeprowadzonych dowodów i dlaczego dał wiarę, a którym wiarygodności odmówił. W głównej mierze dowodami tymi były zeznania świadków J. S., M. R. (1), R. Z., P. K. (2) J. T. i M. C. (2). Świadczenie ci w sposób zgodny opisali nie tylko strukturę grupy przestępczej kierowanej przez M. C. (1), ale także działalność tej grupy. Na podstawie wymienionych korespondujących ze sobą dowodów prawidłowo Sąd I instancji ustalił, że grupa przestępcza kierowana przez M. C. (1) miała charakter zbrojny. Z zeznań tych wynika ponadto bezspornie, że T. Z. należał do tej grupy przestępczej i w ramach swojej działalności przede wszystkim zajmował się handlem narkotykami. Dokonane przez Sąd meriti ustalenia i ich ocena są zgodne z całokształtem materiału dowodowego i nie wykazują żadnych błędów i w pełnym zakresie są akceptowane przez Sąd Odwoławczy – stąd też nie ma potrzeby powielania argumentacji Sądu I instancji zawartej w pisemnych motywach wyroku. Odnosząc się do zarzutów apelacji dość stwierdzić, że wszystkie wskazane w apelacji „różnice” w zeznaniach wymienionych świadków, czy „nieścisłości” zostały poddane analizie przez Sąd meriti (vide strony 26 – 32 oraz 42-44 uzasadnienia), czego nie chce dostrzec skarżący obrońca. Warto w tym miejscu przytoczyć stanowisko wyrażone w orzecznictwie i podzielone przez doktrynę stwierdzające, że dla wypełnienia znamion udziału w zorganizowanej grupie przestępczej nie jest konieczne, by wszyscy uczestnicy wspólnie ustalali sposób popełniania przestępstw, brali we wszystkich działaniach przestępczych udział, ani nawet by wzajemnie się znali (vide C. S., Zorganizowana grupa i związek przestępczy w polskim prawie karnym na tle teorii i orzecznictwa, Zarys problematyki opubl. W Wojskowym Przeglądzie prawniczym 1997/2/16). Stąd też biorąc pod uwagę stosunkowo niską pozycję oskarżonego T. Z. w grupie przestępczej trudno oczekiwać, by świadkowie wskazujący na jego udział w tej grupie przestępczej szczegółowo i jednobrzmiąco opisywali wszystkie transakcje narkotykowe, w których uczestniczył, czy też precyzyjnie wymieniali elementy wskazujące na jego orientację co do tego co dzieje się w grupie – w świetle przeprowadzonych dowodów nie budzi wątpliwości natomiast w realiach niniejszej sprawy okoliczność, że T. Z. miał pełną świadomość co do zbrojnego charakteru grupy przestępczej.

Odnosząc się przy tym do twierdzeń obrońcy, że do zeznań wymienionych powyżej świadków Sąd powinien podchodzić z dużą dozą ostrożności, bowiem są oni zainteresowani w obciążaniu trzecich osób choćby dla skorzystania przez nich z dobrodziejstwa złagodzenia grożącej im kary konieczne jest przypomnienie, że Sąd orzekający w sprawie, w której przedmiotem jest kwestia odpowiedzialności karnej oskarżonego za zarzucane mu przestępstwa korzysta z różnego rodzaju środków dowodowych. Kodeks postępowania karnego nie różnicuje znaczenia dowodów ani ze względu na ich rodzaj, ani na etap postępowania, na którym zostały uzyskane. Zeznania zarówno świadków koronnych, jak i tzw. „małych świadków koronnych”, tak jak każdy inny dowód podlegają ocenie Sądu orzekającego, która musi być przeprowadzona w sposób zgodny z art. 7 k.p.k.. Nie można przy tym traktować tego rodzaju dowodów jak zwykłych pomówień. Niewątpliwie istniejące w Kodeksie karnym regulacje prawne w założeniu mają stanowić zachętę dla osób, które zdecydują się na ułatwienie pracy organom ścigania i wymiaru sprawiedliwości do prezentowania

postaw ułatwiających walkę z przestępczością, w szczególności poprzez rozbicie przestępnej solidarności osób współdziałających przy popełnieniu przestępstwa. W rezultacie na przewidziane w Kodeksie karnym możliwości nadzwyczajnego złagodzenia kary w ramach art. 60§3 k.k. mogą liczyć jedynie osoby, które wykazały pełną współpracę z organami ścigania, a ich zeznania poddane weryfikacji zostały ocenione jako wiarygodne. Podkreślenia przy tym wymaga, że aby skutecznie podnosić naruszenie normy art. 7 kpk należy wykazać, że Sąd dopuścił się błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo ocena dokonana przez Sąd jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy. Takich uchybień w procedowaniu Sądu I instancji wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy Sąd Apelacyjny nie stwierdził, a tym samym brak jest podstaw do uznania, by w realiach niniejszej sprawy doszło do naruszenia normy art. 7 kpk.

Przechodząc do kwestii związanych z podniesionym w apelacji obrońcy zarzutem art. 5 § 2 k.p.k. – w pełnej rozciągłości odesłać należy obrońcę tego oskarżonego do uwag poczynionych w tym zakresie przez Sąd Apelacyjny w części dotyczącej apelacji obrońcy oskarżonego M. C. (1) (vide strony 24-25 niniejszego uzasadnienia)

Analiza uzasadnienia wyroku Sądu I instancji wskazuje, iż nie miał on żadnych wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego T. Z. co do czynów przypisanych mu w pkt 4, 5 i 6 wyroku, a tylko wówczas skuteczne byłoby posłużenie się tym zarzutem, gdyby zostało wykazane, że orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaś zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości, co do stanu dowodów.

Reasumując: wskazać należy, iż zasadnicza część podniesionych przez obrońcę oskarżonego T. Z. argumentów stanowi wyłącznie polemikę z ustaleniami Sądu, które z przyczyn wyżej wskazanych zyskały akceptację Sądu Odwoławczego. Przypomnieć skarżącemu należy, iż możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu Orzekającego alternatywnego niż ustalony poglądu, nie może prowadzić do wniosku o obrazie przepisów postępowania prowadzącej do popełnieniu przez Sąd błędu w ustaleniach faktycznych (tak: Sąd Najwyższy I KR 197/74, OSNKW 1975, nr 5, poz. 58). Obrońca oskarżonego winien w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody wykazać, jakie błędy natury faktycznej lub logicznej czy też jaka sprzeczność z zasadami doświadczenia życiowego powodują, iż ustalenia Sądu I instancji są w okolicznościach rozpoznawanej sprawy błędne. Zadaniu temu obrońca nie sprostał, formułując jedynie niczym nieoparty zarzut, stanowiący wyłącznie gołosłowną polemikę z, opartymi na prawidłowo ocenionych dowodach, ustaleniami Sądu.

Przechodząc do apelacji wywiezionej w sprawie oskarżonego T. Z. przez prokuratora na wstępie stwierdzić należy, że Sąd Apelacyjny w pełnej rozciągłości podzielił zarzuty związane z pkt 8 i 9 tejsze skargi odwoławczej związane z podniesioną w oparciu o treść art. 438 pkt 4 k.p.k. rażącą niewspółmiernością kar jednostkowych pozbawienia wolności oraz wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego T. Z. ps. (...) za zarzucane mu czyny z pkt V i VII aktu oskarżenia, kwalifikowane odpowiednio z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 1 k.k. w wymiarze 2 lat (czyn z pkt V aktu oskarżenia) i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w wymiarze 2 lat (czyn z pkt VII aktu oskarżenia).

Trafnie zarzucił prokurator, że Sąd Okręgowy orzekając w zakresie wysokości kar jednostkowych pozbawienia wolności za czyny przypisane temu oskarżonemu w punktach 5 i 6 zaskarżonego wyroku oraz o karze łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 8 zaskarżonego wyroku niedostatecznie uwzględnił okoliczności obciążające. Zwrócić przy tym należy uwagę, że Sąd Okręgowy wskazując, że mając na względzie „wszelkie okoliczności łagodzące” – de facto tychże nie ustalił. W tej sytuacji wymiar oskarżonemu za czyny zarzucone mu w punktach V i VII aktu oskarżenia kar pozbawienia wolności w dolnym progu ustawowego zagrożenia jawi się jako postąpienie wręcz niezrozumiałe. Z prawidłowo ustalonych okoliczności zarówno co do czynów oskarżonego, stopnia winy, jak i odnoszących się do osoby oskarżonego Sąd wyciągnął nieprawidłowe wnioski. Kara pozbawienia wolności orzeczone przez sąd I instancji jawi się więc jako niesprawiedliwa i rażąco niewspółmiernie łagodna w odniesieniu do kryteriów jej wymiaru określonych w art. 53 § 1 k.k. Tym samym Sąd Apelacyjny wymiar kary za czyn przypisany oskarżonemu T. Z. w pkt. 5 wyroku podwyższył do lat 4 (czterech) pozbawienia wolności, zaś za czyn przypisany w punkcie 6

wyroku podwyższył do lat 4 (czterech) pozbawienia wolności. W tej sytuacji koniecznym stało się wydanie orzeczenia na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. Orzekając o karze łącznej Sąd Apelacyjny uznał, że współmierna będzie kara łączna w wymiarze 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności oraz kara łączna grzywny w wymiarze 400 (czterystu) stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

Prawidłowy był również zarzut prokuratora związany z obrazą art. 45§1 k.k. sformułowany w punkcie 9 apelacji prokuratora. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego zaprezentowanym np. w postanowieniu z dnia 26 sierpnia 2010 r. w sprawie I KZP 12/10 "w skład korzyści majątkowej w rozumieniu art. 45 § 1 k.k. podlegającej przepadkowi, wchodzi wszelkie wydatki poczynione przez sprawcę na uzyskanie przedmiotu pochodzącego z przestępstwa". Tak więc skoro Sąd ustalił w odniesieniu do czynu zarzucanego w pkt V aktu oskarżenia, że oskarżony zbył M. C. (2) heroinę w ilości 3,8 kg – to po przeliczeniu według minimalnej ceny 80 złotych za gram korzyść majątkowa związana z tym przestępstwem wyniosła 304.000 złotych. Podobnie w odniesieniu do czynu z punktu VII aktu oskarżenia – skoro Sąd Okręgowy ustalił, że oskarżony zbył J. T. 2,5 kg kokainy – to po przeliczeniu według minimalnej ceny 88 zł za gram korzyść majątkowa związana z tym przestępstwem wyniosła 220.000 złotych. Tym samym zgodnie z treścią art. 45§1 k.k. niezbędnym stało się orzeczenie o przepadku równowartości kwot wymienionych powyżej.

W pozostałej zaskarżonej wobec oskarżonego T. Z. przez prokuratora części autor apelacji nie przedstawił przekonujących argumentów, które podważyłyby pogląd Sądu I instancji, iż brak jest dowodów wskazujących w sposób jednoznaczny, że miał on świadomość w jakim celu zawozi W. K. w określone miejsce. Analiza zgromadzonych w tym zakresie dowodów dokonana przez Sąd I instancji jest prawidłowa. W szczególności podkreślenia wymaga, że na etapie całego postępowania świadkowie M. R. (1), czy też J. S. wprost nie stwierdzili, by w trakcie rozmów prowadzonych przez M. C. (1) w obecności T. Z. padło stwierdzenie, że wobec podejrzenia, iż W. K. zagraża interesom grupy przestępczej zostanie pozbawiony życia. Co znamienne - poza wymienionymi dowodami osobowymi w sprawie nie został zabezpieczony żaden inny dowód materialny mający znaczenie dla ustaleń w kwestii odpowiedzialności karnej tego oskarżonego. W tym stanie rzeczy wywody zawarte w apelacji prokuratora odnośnie zachowań oskarżonego Z. po zaginięciu W. K. - w tym ukrycia przed osobami związanymi relacjami rodzinnymi z wymienionym pokrzywdzonym, że oskarżony widział się z nim bezpośrednio przed zaginięciem, a także w zakresie podejmowanych przez niego prób uzyskania od J. K. telefonu należącego do pokrzywdzonego, czy wreszcie nie zgłoszenia się przez oskarżonego na policję w celu podzielenia się z organami ścigania posiadaną przez siebie wiedzą – tworzą jedynie dowolne hipotezy, które istniejących w sprawie wątpliwości nie usuwają. Tym samym Sąd Apelacyjny uznał, że nie zachodzi potrzeba postulowanego przez prokuratora uchylecia zaskarżonego wyroku co do jego punktu 7 i przekazania sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Odnosząc się do apelacji wywiedzionych co do wyroku zapadłego w stosunku do oskarżonej A. W..

Zawarte w apelacji prokuratora zarzuty są zasadne. Rację bowiem przyznać należy skarżącemu, że treść pisemnego uzasadnienia Sądu I instancji wskazuje, że analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przeprowadzona w sprawie ich ocena pomija szereg okoliczności przedmiotowo – podmiotowych składających się na ustalenia w zakresie zamiaru towarzyszącego oskarżonej. Podkreślić należy, że zarówno wyrok skazujący, jak i uniewinnienie oskarżonego winno być poprzedzone szczegółową analizą całokształtu materiału dowodowego, ujawnionego w trakcie postępowania sądowego oraz wszechstronną i wnikliwą jego oceną, która winna zostać następnie przedstawiona, stosownie do treści art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w uzasadnieniu wyroku Sądu, w taki sposób, by możliwe było dokonanie kontroli instancyjnej. W realiach sprawy niniejszej trudno uznać, że w pisemnych motywach swojego rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy wykazał się należyłą starannością i wnikliwością. W szczególności zwrócić należy uwagę, że prawidłowo czyniąc ustalenia stanu faktycznego w zakresie winy oskarżonej za zarzucane jej w pkt II i III aktu oskarżenia Sąd ten błędnie ustalił stopień tej winy, co w efekcie skutkowało wymierzeniem oskarżonej za czyn z pkt II aktu oskarżenia kary pozbawienia wolności poniżej ustawowego zagrożenia przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary, zaś w przypadku czynu z pkt III aktu oskarżenia odstąpieniem od wymierzenia kary. Dotyczy to w szczególności niedostatecznego rozważenia wszystkich okoliczności obciążających oskarżoną, takich jak wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów zarzucanych oskarżonej, a w tym rodzaju i rozmiaru ewentualnych ujemnych następstw czynów jakich się dopuściła, rodzaju naruszonego dobra, sposobu działania i przyświecającej oskarżonej

motywacji oraz celów jakim służyło przestępstwo. Trafnie zarzucił prokurator, że w aktualnym stanie dowodowym jako główny powód i motyw zlecenia zabójstwa męża jawi się wątek ekonomiczny – nie wymaga przy tym szerokiego wyводу, że jeśli istotnie działaniem oskarżonej kierowały obawy oskarżonej przed tym, aby jej mąż nie dowiedział się o jej złym zarządzaniu pieniędzmi uzyskanymi ze sprzedaży nieruchomości i nietrafionych inwestycjach, to był to powód co najmniej błahy. Jeśli zaś, jak przyjął to Sąd orzekający, działanie oskarżonej było powodowane rzekomym zęczeniem się fizycznym i psychicznym nad oskarżoną przez pokrzywdzonego Z. W. – to w aktualnym stanie sprawy prócz wyjaśnień samej oskarżonej motyw ten nie wynika z innych dowodów zgromadzonych w sprawie. Całkowicie poza rozważaniami Sądu było również i to, że zachowania oskarżonej zarzucone w pkt II i III aktu oskarżenia wykluczają ich przypadkowość, a wręcz przeciwnie wskazują na jej wyjątkową aktywność w dążeniu do realizacji celu, który oskarżona zamierzała osiągnąć – w tym zwłaszcza w poszukiwaniu kolejnych wykonawców zlecenia zabójstwa.

W pełnej rozciągłości podzielić należy również tę część argumentacji skarżącego prokuratora, która wskazuje na pominięcie w zaskarżonym wyroku znaczenia prawnego faktu, iż czyn oskarżonej zarzucony jej w pkt III aktu oskarżenia tj. nakłaniania funkcjonariusza policji do powzięcia decyzji dokonania zabójstwa nie doprowadziło oskarżoną do zamierzonego skutku. Sąd Apelacyjny w składzie niniejszym podziela w pełnej rozciągłości pogląd, do którego odwoływał się w apelacji prokurator wyrażony już wcześniej w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 sierpnia 2009 roku w sprawie sygn. akt II AKa 220/09 jaki zapadł w analogicznej sytuacji faktycznej i prawnej – że w sytuacji wykonywania działań „pod przykryciem” przez funkcjonariusza policji niezbędnym było poczynienie nie tylko ustaleń w zakresie dotyczącym usiłowania, ale przede wszystkim wykazanie czy było to usiłowanie udolne, czy nieudolne określone w przepisie art. 13§2 k.k.

Prawidłowo przy tym podniósł skarżący prokurator, że skoro treść art. 22§2 k.k. wskazująca na zasady wymiaru kary podlegaczowi w zależności od stadium zachowania bezpośredniego wykonawcy – konieczne jest poczynienie ustaleń co do warunków zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary czy też odstąpienia od jej wymierzenia. Takich zaś rozważań nie zawiera rozstrzygnięcie Sądu orzekającego.

Mając na względzie stwierdzone uchybienia uniemożliwiające dokonanie kontroli instancyjnej Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Równocześnie kierując się treścią art. 436 kpk Sąd Apelacyjny stwierdza, że rozważenie zarzutów zawartych w apelacji prokuratora wystarcza do wydania orzeczenia i tym samym rozpoznanie zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonej byłoby przedwczesne.

W toku ponownego rozpoznania sprawy Sąd pierwszej instancji przeprowadzając postępowanie dowodowe winien poddać wnikliwej ocenie dowody zgodnie z zasadami wynikającymi z treści art. 7 kpk oraz ustalić wzajemną między nimi relację – a następnie poczynić ustalenia w zakresie zamiaru towarzyszącego oskarżonej. Wszelkie rozważania Sądu I instancji winny być należycie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku w sposób umożliwiający dokonanie kontroli instancyjnej rozstrzygnięcia – zgodnie z wymogami określonymi w art. 424 kpk.

Orzeczenie o kosztach zastępstwa adwokackiego za obronę z urzędu oskarżonych T. Z. oraz A. W. ma oparcie w treści art. 29 Prawa o adwokaturze a nadto § 2 ust. 3 oraz § 14 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r.).

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w konkluzji wyroku, o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze rozstrzygając po myśli art. 634 k.p.k. oraz art. 636§ 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. oraz art. 635 k.p.k.